

Petr Švancara / Tomáš Klement

JÁ SU JÁ

ŽIVOT PO ŽIVOTĚ

xyz

Já su já

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.xyz.cz
www.albatrosmedia.cz

xyz

Petr Švancara / Tomáš Klement

Já su já – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS  **MEDIA**

JÁ SU JÁ

Petr Švancara / Tomáš Klement

JÁ SU JÁ

ŽIVOT PO ŽIVOTĚ

xyz

© Petr Švancara, 2024
© Tomáš Klement, 2024
Cover Photo © Jan Donáth, 2024
© Nakladatelství XYZ, 2024

ISBN 978-80-7683-516-0

Obsah

Kapitola 1	
Nový život začal rozlučkou	9
Kapitola 2	
Vzhůru do médií	47
Kapitola 3	
Z profíka šťastným amatérem	65
Kapitola 4	
Ve světě plesů a večírků. Jako moderátor... . .	103
Kapitola 5	
Rodinná krize s happy-endem	151
Kapitola 6	
Bavím sebe i druhé v nižších soutěžích	197
Kapitola 7	
Přežil jsem survivor	233
Kapitola 8	
Epilog	281



Kapitola 1

NOVÝ ŽIVOT ZAČAL ROZLUČKOU

■ Dejme Lužánkám Švanci!

Přátelé a kamarádi,

Dejme Lužánkám Švanci, to byla akce, která mě odentrovala v profesním i osobním životě úplně někam jinam.

Ten zážitek z toho dne je ve mně pořád neskutečněj. Víím, že jsme tím vstoupili do historie toho místa i do historie fotbalu jako takového.

Já si totiž myslím, že v Brně už nikdy tolik lidí na fotbal nepřijde, možná to byl poslední zápas, kdy se setkala tolik lidí. Policajti nakonec spočítali, že to bylo někde okolo pětatřiceti tisíc diváků, což je neskutečný číslo! Zvlášť když jsme prodali třiadvacet tisíc vstupenek...

Na druhou stranu mě mrzí těch asi tři tisíce lidí, kteří tam dorazili s dětmi, s dědečky a babičkami, ale nedostali se tam vinou toho, že někteří jiní prošli, aniž si koupili vstupenky. To mi dodneška vadí.

Vstupné jsem vracel, snažil jsem se na to reagovat v dobrém, aby lidi v nejhroším dostali vstupenky na

památku. Většinou ten ohlas byl, že mi na vstupenky kašlou, že tam prostě chtěli být, chtěli to zažít. Těšili se na to, cestovali z dalekých měst, takže z tohohle důvodu to pro ně bylo neštěstí. A já se touto cestou ještě jednou, na dálku, rád omluvím.

Že se na stadion nedostali někteří lidé, co si koupili vstupenky, to ale byla jediná kaňka na té akci. Musím říct, že policisti a veškeré bezpečnostní složky tam pracovali na sto procent. Díky tomu se nikomu nic extra nestalo. Měli jsme tam teda jednu popálenou holčinu, se kterou jsem ve finále skončil u soudu. Ale protože jsem to měl pojištěné, tak dostala peníze.

Co se stalo? Petardu, která letěla z vrchu už dohořelá, někdo hodil tak slabě, že to slečně dopadlo za krk a popálilo ju to. Nevím, kdo to udělal, ale hned druhý den jsem se té slečně šel omluvit. Jako pořadatel akce jsem řešil omluvu osobně. Skončilo to u soudu asi proto, že ona nějak vydedukovala, že by z toho mohly kápnout nějaké peníze. A nakonec jí z toho taky kápły.



Ta samotná akce byla spíš spontánní.

A byla neskutečně objemná, co se týká dopadu na celý region. Užíval jsem si to. Ono to ani nešlo si neužívat!

Přijel jsem nakupovat věci na tu akci třeba do obchodu barvy laky, který je nad stadionem. A tam jsem všechno dostal zadarmo! Majitel měl jedinej zájem, aby se ten stadion hlavně mohl natřít.

Hospodští se mně ozývali, jestli nemůžou pro brigádníky připravit na víkend nějaké občerstvení. Starobrno dodávalo veškeré zásoby točeného piva, točené limonády.

Těch příběhů je strašně moc. Ti lidi to vzali tak za svý, že tam každěj víkend chodili a dělali na tom, aby ten stadion vypadal, jak vypadal. V tomhle směru měla akce obrovsky lidskej přesah, kdy se nám vlastně za pár peněz podařilo stadion zrekonstruovat tak, aby se tam tahle estráda mohla uskutečnit.

Říkám záměrně „estráda“, protože vzpomínám na to, že to žádnej extra fotbal nebyl. Teda pokud to nedostali do svých nohou fotbalisti. Ale rád vzpomínám na Michala Březinu, krasobruslaře, kterej měl s balónem trošku problém. Nebo Tomáš Hron, mistr světa v thajském boxu, taky kluk, kterej fotbal extra neumí, ale k té estrádě přispěl. No, dneska bych tu sestavu ještě doplnil, chyběli mi tam někteří hráči, kteří se mnou kariéru končili. Musím přiznat, že v té hektice příprav jsem na některý úplně zapomněl. Sejde z očí, sejde z mysli, jak se říká.



Tajně jsem doufal, že z toho všeho vznikne projekt nového stadionu. Nějakou formou se k tomu i směřovalo, po komunikaci s tehdejším primátorem Brna Petrem Vokřálem jsme jednali o tom, že se to někam posune.

Nicméně teď tady sedím, píšu knihu, uplynulo víc než pět let a je to pořád ve stejné fázi. Řeší se majetkové spory, město se soudí s firmou, která si tam nárokuje pozemky. Je to furt ve stejném bodě, nebo možná ještě horší, protože soudy teprve začínají a může to trvat ještě i desítky let.

Takže k tomu cíli, že tam bude nový stadion, to moc nesměřuje. Spíš to vypadá na to, že ten stadion bude někde jinde nebo se zrekonstruuje Srbská. A to mě mrzí – že z té naší akce nevzešel popud udělat nový fotbalový stadion.

Po mé rozlučce se ale přeci jenom něco hnulo. S družstvem fanoušků, se skupinou s názvem „Věříme Zbrojovce a Petr Švancara“ máme objekt v pronájmu a uskutečnily se tam desítky velmi zajímavých sportovních, kulturních nebo společenských akcí. A jsme pyšní i na to, že se tam natáčel Emil Zátopek, i jiné filmy, to je taky zásluha všech lidí, co na tom stadionu pracovali.

Nemusím si nic namlouvat, zase takový fotbalista jsem nebyl, aby na mě přišlo pětatřicet tisíc lidí. Lidé přišli hlavně proto, aby se oživilo a využilo místo, kde

jsem se loučil s kariérou. Myslím si, že ten brněnskej fanoušek mě nějak registroval, měl mě rád. Já jsem tam začínal s kariérou. Ten přesah ale spočíval v tom místě, v tom stadionu.

V době konání té rozlučky to byla mediálně hodně sledovaná akce. Sešla se tam spousta fanoušků, a politici, když viděli, co ta akce s těmi lidmi udělala, tak museli říct „wow“, tohle je neskutečný, že sem všichni dondou a ukazujó nám, že by tady rádi viděli fotbal. A to taky fanoušci dávali najevo během celé exhibice různými popěvký a skandováním.

Ale ten dopad je stejně takovej, že se to nikam nepohnulo. I já jsem si už sundal růžové brýle, že to půjde rychleji, že se ty soudní spory nějak vyřeší. Myslím si, že největší problém je v tom boji o pozemky kolem stadionu, ty když se neuvolní, město neudělá vůbec nic. A na druhou stranu ta firma, která si pozemky nárokuje, neudělá nic bez svolení města. Je to na mrtvým bodě.

My se tam o to staráme, jenže samozřejmě už upadá i zájem lidí, přestávají tomu věřit. Jsou rezignovaní z té politiky, z těch tahanic, z těch slibů, co tam všechno může být, a co nemůže. My jsme se rozhodli, že touhle cestou brečení určitě nechceme jít. Budeme se o to starat, vymýšlet nejrůznější akce, převážně jsou tam teď festivaly a kulturní události. Ale po dlouhé době se tam vrátila i Zbrojovka,

v přátelském utkání s Olomoucí, na který přišlo asi šest tisíc diváků, což považuju za slušnej počet.

Ale slibuju si víc. V době, kdy píšeme tuhle knížku, komunikuju se společností STAREZ-SPORT, která bude mít stadion Za Lužánkami na starosti. Vznikne tam projekt, kterej jsme vymysleli ve spolupráci se synem majitele klubu Václavem Bartoňkem mladším. Rozhodli jsme se, že bysme tam mohli vytvořit tréninkové plochy pro mládež, které v Brně chybějí. Lužánky se nabízejí i jako místo vhodné pro rodiče, zajímavé na parkování, na odpočinek, když tam své děti dovezou. Místo je dobře dostupné autobusem, trolejbusem, tramvají, takže v tomhle směru by se mohlo stát skvělým tréninkovým centrem mládeže, které by mohl využívat jakýkoli fotbalový klub, samozřejmě v čele se Zbrojovkou. A věřím, že se tam vrátí i fotbal na přátelské bázi, to znamená domlouvat tam různý přátelský utkání, protože mistrovsky se tam hrát nedá. Využily by se i ty tribuny, že by na ně zase chodili diváci na fotbal. Asi ne ve třicetitisícovém počtu, ale určitě myslím, že okolo patnácti dvaceti tisíc by přijít mohlo. To tréninkové centrum by mělo i odpovídající zázemí, šatny pro hráče, pro rozhodčí. Věřím, že to dotáhneme. Už jsme na to i získali tři miliony korun v participačním rozpočtu města Brna, celý ten projekt by měl stát něco kolem deseti milionů. Zbýlých sedm máme slíbených od města.

Takže dopad celé té akce snad bude jednou takový, že se tam po letech zase vrátí fotbal a budou to využívat děti, než se vyřeší soudní spory.

Po pěti metrech z hotelu 500 fotek!

Na akci na Lužánkách jsem měl velké pomocníky: Ludka Zelenku a kamaráda Martina Lafka, byli jsme taková trojka. Přípravy probíhaly docela v pohodě, ale pak to na mě strašně dolehlo. Bylo to večer před samotnou exhibicí. Odjížděl jsem z Lužánek asi v osm hodin. Vítal jsem už ty přespolňáky Kubu Voráčka, Radka Smoleňáka a další a další pozvané kamarády. Všem jsem zařídil ubytování v Boby Centru, a oni samozřejmě chtěli zapařit, udělat si večírek. Sami se tam dobře bavili, jenže já jsem potřeboval zůstat fresh. Fakt jsem nechtěl mít ráno kocovinu, být protivnej, ale mít šťávu, takže jsem jel hned domů.

Ten kousíček cesty mně připadal jako půl hodiny, strašně mi lítal hlavou, jestli jsem na něco nezapomněl, jestli mám všechno. Ač jsem měl dobrý pomocníky, kluky, tak to největší břímě padalo na mě. A to i směrem k tomu stadionu, protože já jsem podepisoval tu odpovědnost, že všechno jde za mnou.

Vím, že i Kamča, moje současná žena, se kterou jsem se seznámil v době příprav na Lužánky, z toho byla přešlá a uklidňovala mě. Už tu noc jsem si úplně neužil... nemyslím jako, že bych měl doma něco mít, ale spíš jsem si ji neužil v hlavě, neusínal jsem prostě v klidu.

Ta noc i samotný „den D“ byly hodně o stresu. Jsem zodpovědný člověk a v některých fázích možná i trochu stresář, takže jsem chtěl, aby všechno dobře dopadlo. Zároveň jsem chtěl mít o všem přehled, ač jsem věděl, že i kluci mají sami něco na starosti. Ráno jsem vstával v 6:30 a hned jsem valil na hotel řešit sestavy a další věci. Snídani jsem hlтал a užuž jsem se chtěl podívat do diáře a pustit se do práce.

Začaly se scházet pozvané osobnosti. Se spoustou kluků jsem se dlouho neviděl, takže jsem se věnoval hlavně jim a práce šla najednou bokem. Ale v hlavě jsem podvědomě měl pořád to, že ještě musím něco dodělat, a jestli je všechno v pořádku.

Už kolem jedenácté hodiny jsem sledoval provazy lidí, co putovaly na stadion. Ten se otevíral až ve dvanáct, ale my jsme pro diváky připravili stánky, kde si mohli koupit šály a další suvenýry, takže už tam chodili dřív. Dostalo se to do fáze, že jsem z hotelu nemohl vůbec vyjít. A asi ani nikdo jiný, protože by to hned lákalo k autogramům a fotkám. Tak jsme si

dali oběd a zůstali zavření v hotelu. To jsme vlastně už tenkrát měli lockdown.

Na akci jsme se pak v hotelu převlíkali v devátém patře. Jo, to bylo v devadesátém šestém roce, kdy to Luboš Hrstka stavěl. Chytré, nadčasové. Vidíte přímo z hotelu na Petrov, na Špilberk a na fotbalovej stadion. A tam už bylo kolem druhé hodiny vidět, že ten stadion je úplně narvanej. Viděl jsem, že je na tom vrchu plno. Pochopil jsem, že může být zle, tak jsem se převlíkl, kluky jsem tam nechal a řekl jim, ať jim to ke stadionu netrvá moc dlouho. Z těch akcí vím, že jak se objeví Kuba Voráček, Kuba Kohák nebo třeba Vojta Dyk, samozřejmě ty naše fotbalové osobnosti, legendy, tak cesta z hotelu bude pravděpodobně chvilku trvat.

Jenomže to jsem nevěděl, že to bude až takový zle, protože když jsem já vyšel z hotelu, tak jen po pěti metrech jsem se fotil asi s pěti sty lidmi! Zacouval jsem zpátky a v hotelu jsem vyběhl až na špici, na bývalé bruslení (Brňáci znají). To jsem byl nějakých třicet metrů od vstupu na stadion. Využil jsem zbrojoväckou vlajku, kterou jsem si přetáhl přes hlavu, a proběhl na samotný stadion. Tam jsem už začal cítit nervozitu z policie, která vnímala, jak se nám to plní, a tušila, že se to plnit ještě bude, a přitom zbývá ještě hodina do zápasu. Říkal jsem si: Tak tohle už není dobrý.

Pak se ten stres zvedal, tak jsem si vzal mikrofon a začal lidi vítat. To bylo kolem půl čtvrté. Registroval jsem, že spousta lidí je v té části stadionu, kde to může spadnout, kde to není dobrý kvůli statice. A bylo jich tam čím dál tím víc.

Ten stres se ve mně kumuloval, ale já to nechtěl dát najevo, ani kvůli osobnostem, ani kvůli fandům, kteří na stadionu byli. Začalo to pro mě být nepříjemné, protože jsem se bál, aby bylo všechno v pořádku. Ale myslím, že se mi dařilo nedávat to najevo.

Užil jsem si taneční vystoupení své dcery a mapoval jsem, aby byla rodina, moji nejbližší na svých místech. V té době už nastal problém s kapacitou, lidi se na stadion přestali pouštět, už se ani moc nemohlo do VIP zóny, stadion byl úplně přeplněnej. A tak lidi začali hledat cestu, jak se dostat dovnitř. Chodili na to zakázaný místo. Boj těch lidí o to, dostat se na stadion, probíhal ještě v době zápasu.

Průběžně jsem dostával zprávy od policie: „Pojď za náma, musíš ty lidi vyhnat!“ Já ale měl hrát, takže jsem se dostal ještě do většího stresu. A viděl jsem na klukách, že mi chtějí říct: „Hele, je to tvoje rozlučka s kariérou, ty musíš hrát, tohle ať dělá někdo jinej.“

Jenže já věděl, že nikdo jinej to neudělá. Tak jsem si vzal mikrofon a poprosil lidi, aby šli aspoň někam, kde víme, že by ten stadion nemusel spadnout. Jednalo se skoro o sto lidí, mezi nimi byly i děti, a ty si

neuvědomovaly, že by s nimi mohla tribuna spadnout. Během utkání jsem je pak nabádal pořádkem. K tomu jsem neustále dostával informace od policie, že před stadionem zůstává ještě spousta lidí, kteří chtějí dovnitř, a tím pádem policie provede zásah, aby jim v tom zabránila. To pro mě byla úplně šílená informace. Tolik lidí, dětí, babiček, dědečků šlo na akci, která byla charitativní, rozlučková, emoční, prostě exhibice, a on z toho vznikl profesionální zásah policie. Takže v tomhle směru jsem měl ještě víc zadrbanou hlavu a říkal si: Ježíšmarjá, hlavně ať se nikomu nic nestane. Vstupenky jsem ani tolik neřešil, věděl jsem, že se k tomu postavit musím a budou se vracet peníze.

Ten zápas už byl v nějaké dvacáté minutě, všichni jsme si ho užívali. Teda všichni kromě mě, já byl v totálním stresu a komunikoval jsem s velitelem policie. Tomu ale zpětně děkuju, jak to celé zvládli.

Pikantní je, že policie dodnes ty videozáběry z akce využívá a prezentuje je v policejní škole nebo při seminářích jako modelovou situaci zásahu, jak se má pracovat s davem třeba při demonstracích.



Já jsem celou tu dobu, což byly asi tři hodiny, zpíval s fanouškama, jezdil na autě, brečel, povídal si

s dětmi, s osobnostmi. Do zápasu nastoupil můj syn, taky táta. Moje dcera, maminka a sestra měly slavnostní výkop, tak jsem v sobě jel trošku přetvářku, jak je všechno v pohodě. Oni totiž kdyby viděli, že jsem ve stresu, tak by si to možná taky neužili.

Musím ale říct, že ve druhém poločase už jsem se z toho zápasu dokázal radovat. To už jsem měl totiž zprávy, že se to uklidnilo. Sám jsem viděl, že ten dav, co je na stadionu, je v pohodě, že se zpívá a skanduje. Ale asi patnáct minut před koncem na mě zase tlačili, ať ty lidi usměrním, aby po konci zápasu nevnikli na plochu, že by to mohl být další problém. Věděl jsem, že bude určitě nějaká děkovačka, rozloučení s mojí kariérou. Mělo to být symbolické zajetí do garáže na mercedesu, na kterém sedím a brečím.

Byl jsem v takovém stresu, že jsem třeba ani nezaregistroval, že jsme o poločase předávali šeky. Nepamatuju si to! Dodnes nevím, co jsem o poločase dělal. Po celej zápas jsem furt koukal na policajta, jestli na mě nemává, jestli není něco potřeba. Dostal jsem se do totální schízy, že jsem měl strach o všechny lidi kolem. To je prostě moje povaha.

Když potom skončila rozlučka a poděkování všem, ostatní odešli na hotel. Viděl jsem, jak tam sedí a někteří ještě v kopačkách si v lobby baru dávají pivečko. A já v tu chvíli prožíval možná nejhorší minutu svého života, když jsem šel k autu policajtů, že

si zrekapitulujeme výsledek, co bylo, jaké jsou škody. Do toho mě obklopilo asi sto padesát novinářů, kteří chtěli moje pocity. Viděl jsem na nich, jak jsou všichni nadšení a že o tom chtějí psát hezky. Ale já ty rozhovory ani nemohl dát, dokud jsem neměl ty informace od policie, že je všechno v pořádku.

Setkal jsem se s velitelem zásahu a ten mi řekl, že až na tu jednu popálenou, kterou odvezli do nemocnice a nejspíš bude v pořádku, nedošlo k žádnému zranění a akce se hodnotí jako zvládnutá. Musím říct, že ten policajt vypadal daleko hůř než já. Ve třiceti stupních měl na sobě uniformu, zpocenej byl, zlítej, vyčerpanej. Podle mě byl unavenej, jako kdyby odehrál dva zápasy po sobě.

Potom jsem se zase dostal do té fáze, že musím přejít ze stadionu na hotel. Čekal jsem, že před stadionem budou čekat desetitisíce lidí. Tak to bylo i naplánované, že v tom vedru, v nějakých šest hodin, přejdou k těm připraveným stánkům. Jenomže to policie nechtěla, bylo domluvené, že se to všechno nějakou formou uzavře, aby se tam ti lidi neshlukovali. A tak tam byly nakonec asi jenom čtyři tisíce.

Já byl v tu dobu už v pohodě, takže mi vůbec nevadilo, že půjdu k hotelu asi čtyřicet minut. Tam jsem pak přešel přes ten lobby bar, a oni se se mnou chtěli fotit úplně všichni, i kluk, co tam čepoval pivo. Tak jsem ho o jedno poprosil, potřeboval jsem se nějak

uklidnit. Panáka jsem si dávat nechtěl, protože to by mi mohlo trošku zamotat hlavu.

„Nemá tady někdo cigaretu?“ zvolal jsem do pléna.

Normálně jsem měl strašnou chuť na cigaretu. Proto trošku chápu ty kuřáky, že si dají cigáro, aby se uklidnili. Samozřejmě se tam nesmělo kouřit, tak jsem se sbalil, vzal jsem si to pivo a šel jsem na pokoj. Byl jsem tam úplně sám. Seděl jsem a kouknul do mobilu. Kdyby ten telefon mohl hořet, tak hoří, protože jsem tam měl snad osmnáct set esemesek, k tomu samozřejmě nepříjaté hovory. Devadesát procent byly gratulace, ale když jsem to pak otvíral, tak jsem viděl třeba i zprávy od kamarádů, kteří se nemohli dostat do VIP zóny. Přes den jsem si telefon nechal záměrně na pokoji, protože jsem věděl, že když si ho nechám u sebe, tak se z toho zblázním.

Na pokoji jsem si sedl s tím pivem, zapálil jsem si cigaretu. Ano, na pokoji, kde se samozřejmě kouřit nesmí, to přiznávám a omlouvám se hotelu. Zapálil jsem si, abych se trošku uklidnil, vysprchoval se a dal si události dohromady. Ale furt jsem ještě podvědomě čekal nějakéj průšvih. Kvůli tomu telefonu jsem se zase dostal do té schízky a říkal si: Ty vole, kdo mně dá někde přes držku, že se tam nedostal, nebo kdo mi to bude vyčítat?

Asi po hodině jsem se na hotelu sešel s rodinou, dali jsme si večeri s partnery, s osobnostmi a už jsme

najížděli na ten večer. A vzhledem k tomu stresu přes den byl na tom nejlepší ten večírek. Měli jsme pronajaté Boby Centrum, zpívali jsme hodně písničky z muzikálu Děti ráje, protože tam byl i Sagvan Tofi, a já si to tam užil asi do pěti do rána. Jediný škraloup byl, že jsem si bohužel vzal čerstvě vyprané tenisky, takové ty látkové conversky. Ráno jsem se probudil a měl jsem dvacetikoruny na patách, takže mě vlastně nebolely nohy z fotbalu, ale bolely mě proto, že mi den předtím Kamilka vyprala boty a dala mi je asi do sušičky. Už ten večer jsem tušil, že mi jsou nějaký menší, ale ten alkohol, tancování, a hlavně ta euforie, která vypukla, převýšily ten stres a něco takového jsem nevnímal.

Na večírku jsem si ten den začal užívat a říkal jsem si, že k telefonu se vrátím až druhý den. Teprve až se dostanu do klidu a vyřeším případné špatné, negativní věci. Teď už jsem měl v hlavě to, že tam nikdo neumřel a nikomu se nic vážného nestalo. A s tím jsem odcházel.



Vstupenky došly...

Prodali bysme jich klidně 50 tisíc

Když jsem se během dne dozvěděl, že je tolik lidí před stadionem a nedostanou se dovnitř, to pro mě bylo vnitřně těžký, byl jsem na sebe naštvanej. Nemohli jsme čekat, že přijde o dvanáct tisíc hlav víc, než kolik jsme prodali lístků.

Ono by přišlo snad i sto tisíc lidí! Ale lístků bysme fakt v tu chvíli prodali klidně padesát tisíc. Když to vidím zpětně, tak bysme přidělali ještě umělé tribuny, tak, jak se to dělá třeba na Winter Classic. A možná bysme překonali historické číslo počtu lidí, co tam kdy bylo na fotbale, což bylo kdysi proti Slavii. Ta poptávka na naši akci byla obrovská, lístky se prodaly za deset dní, měsíc dopředu bylo vyprodáno úplně.

Hodně lidí začalo propadat stresu, ti, co si vstupenky nestihli koupit. Bylo jim líto, že to podcenili, a zajímali se, jak se tam můžou ještě dostat. A já jim neměl co dát. Měl jsem daný počet natištěných vstupenek a statik jasně řekl, kolik tam může být lidí. Jediná možnost byla prodávat ještě VIP zónu, ale to taky nebylo nafukovací, tam se vešlo jenom, myslím, tři tisíce lidí. Nešlo to nafouknout tak, abych uspokojil všechny. Prioritou pro mě ale bylo, aby se tam

dostali lidi, kteří tomu pomáhali, to znamená firmy, hospodští, brigádníci a tak dále. Těmhle lidem jsem to chtěl dát i zadarmo, ale hodně z nich si to za tu stovku rádo koupilo, protože věděli, že se ty peníze použijou zase někde jinde.

I tady jsem se dost vystresoval, ale to už je kvůli mé povaze, je to ta moje zodpovědnost i za druhé, že mi nejsou lidi lhostejní.

A taky jsem strašně moc usiloval vo to, aby se tam ukázali bývalí zbrojováci, pro které to byla v uvozovkách taky rozlučka s kariérou. Oni si to zaslouží víc, byli daleko lepší fotbalisti, než jsem byl já, dokázali toho hodně, hráli v reprezentaci a po skončení své kariéry odešli ze stadionů potichu. Pro ně byla ta akce hodně emoční.

Byl jsem rád, že jsem tam dostal Milana Pacandu, kterej neprožíval úplně dobrý období. Pro tyhle legendy to byla rozlučka stejně jako pro mě, znovu se vrátily na stadion, kde hrávaly a chodily na ně desítky tisíc lidí. U nich ale nastal jeden problém. Mysleli si, že přijdou, tak jak to na fotbale bývá, a nahlásí mi, kolik chcou vstupenek, podle počtu rodinných příslušníků. Každý legendární hráč z Brna je zvyklý, že řekne: „Hele, mám tady taťku, manželku, dej mi tři lístky.“ Jenomže tady to nebyly tři, ale třeba třicet! A když je padesát hráčů, tak už je to patnáct set lidí. Rodinné příslušníky jsme tam museli dostat a tím

začal ten stres ohledně lístků, ale to všechno proto, že ta akce gradovala mediálně.

Nebyl jedinej den, kdy se to neobjevilo v novinách, aspoň v lokálních. Nakonec jsme se dostali i do živého vysílání České televize. Lidi dostávali prostřednictvím médií informace, jak se dostat na stadion, kudy mají jít, kde budou umístěny stánky, jaký bude program, kdy se otvírá. Tři dny před akcí se to úplně šponovalo, telefon jsem bohužel musel vypínat fest, aby mně v noci ani nesvítil.

Totální husina! Lidi nešlo přeřvat ani s mikrofonem

Nikdy jsem neměl problém mluvit ve společnosti, na plesech nebo moderovat nějaké akce. A teď jsem najednou přišel na stadion a viděl, že hrála ta naše brněnská kapela, která má krásnou písničku o návratu Zbrojovky. Věděl jsem, že po vystoupení mé dcery a té kapely přijde moje chvíle. Že si vezmu mikrofon a půjdu lidi přivítat.

Všechno, co jsem se jim chystal říct, jsem měl napsané a naučené. Došel jsem na půlku do středového kruhu. A najednou jsem byl normálně v takovém stresu, že jsem nevěděl, co mám říct.

Začal jsem: „Dovolte mi, abych vás přivítal.“

Chápete to? Řeknu „dovolte mi“, místo abych řval „kurva, jsme tady, je to pecka!“

Pak jsem pokračoval. Ty vole, a zase ze mě vypadlo „dovolte mi“. Tentokrát jsem představoval ty, co za to můžou, že jsme tady – chtěl jsem poděkovat všem, kdo na tom makali.

A celej stadion vlastně situaci zachránil, když začal skandovat: „Péétr Švancara!“

Byla to totální husina největšího kalibru. To jsem ani mikrofonem nemohl přeřvat. Takže jsem se vykašlal na to, abych ty lidi a partnery vyjmenoval, a jenom jsem řekl: „Jsme tady teď všichni spolu, víme o sobě, a můžete za to vlastně vy všichni, už jenom tím, že jste si koupili vstupenku!“

Byla to nakonec velká improvizace, veškerá příprava přišla vniveč, úplně jsem se na ni vybodnul a ty papíry strčil za trenky.

Honem jsem si mapoval, jak celou tu interakci s diváky pojmut. Že bych s nima třeba začal zpívat. Lidi dál vyvolávali moje jméno, ale ve mně už převládal ten stres a myšlenky na to, aby se hlavně někomu něco nestalo. V tom mně ani tady ten mikrofon nepomohl.



Před zápasem už to trochu řád mělo. Kluci, jak nastupovali, představoval jsem jednoho po druhém. Ale

zase – zapomněl jsem představit rozhodčí. To přece nejde, zapomenout na rozhodčí! Já vím, v tu chvíli to bylo asi jedno i jim, ale hodilo by se je jmenovat.

A vzápětí se zase stalo něco, co bylo ve scénáři jinak. Mezi hráči byl Vojta Dyk, a my jsme se dopředu domluvili, že před zápasem zazpívá státní hymnu. Do mikrofonu jsem to taky oznámil. Řekl jsem lidem, že si tahle akce hymnu zaslouží, a že ji zazpívá někdo povolanej, kdo je fakt frajer zpěvák. No jo, jenomže než jsem tomu Vojtovi předal mikrofon, tak začaly tribuny zpívat „ta jižní Morava“. A to mi zase naběhla husina jako prase, kdy ze všech koutů stadionu znělo „ta jižní Morava je jistě krásná zem“. To se zpívalo snad pět minut. Vojta je sice spartan, to o něm už v tu dobu bylo známé, ale tohle nebylo nic proti němu. On to bral a šel si zase kopat, rozcvičovat se. A já jsem to okomentoval tak, že tohle je asi naše jediná hymna, kterou máme.

Lidi na stadionu dali jasně najevo, co chtějí, oni byli šéfové toho dne, co se týká kotle. Oni připravili nápis MERCEDES, zapálili to, tribunu vedli oni. Myslel jsem teda, že aspoň práci s mikrofonem si budu ladit sám, organizovat to, ale ani to úplně nešlo. Šéfové byli na tribuně, a zrovna chtěli zpívat.

Všechno, co se dělo, jsem bral, protože ti lidi byli na té akci hlavní. Vždyť oni na to čekali dvacet let, aby se na ten stadion mohli vrátit. Stoupali si na svoje

místa, kam chodili před čtyřiceti i padesáti rokama. Spousta fanoušků, kteří přišli, tam zažili titul. Ti staří borci, ti dědové, v hledišti brečeli. Děcka, který tam chodily na mě, a ještě na tu generaci předtím, tak zestárly a chodily na ty stejný místa. Ona je nezajímala nějaká VIP zóna, jestli budou držet párek a pivo, oni chtěli sedět pod hodinama, stát pod hodinama, naproti nim, oni chtěli být v kotli. Prostě na tom místě, kde být měli.

Stalo se dokonce, že už týdný před akcí ti lidi přicházeli na ten stadion a dělali si tam křížek, aby si pamatovali, kde mají stát. Oni měli svoje místo vsugerované, a jak se pak na stadionu pokládal beton nebo se natíralo a opravovalo, jejich značky mizely. Někdo se třeba dřív orientoval podle nějaké prasklé tyčky, jenomže to všechno jsme taky vyspravili.

Zažil jsem tam třeba pána, kterej sotva vyšel schody do kotle, rozbrečel se. Bylo to asi čtrnáct dní před akcí. S tím pánem jsem se dal do řeči, bylo mu osmdesát sedm a všechno tam zažil. A pak jsem zjistil, že podobných příběhů je okolo toho stadionu strašně moc.

Co to pro lidi znamená, jsem pochopil i tehdy, když jsem obvolával kamarády. Říkal jsem jim: „Hele, zvu tě do VIP zóny.“ A oni: „Já do žádný VIP zóny nejdu.“ Protože ten klub, ten stadion, to jejich místo má takovej přesah, že je nezajímá nějaká VIP

zóna. Říkali mi, že to vůbec nepřipadá v úvahu. Ti kdyby mohli, tak by měli dál ty svoje kotlety, svoje dlouhý hára, vzali by vlajku Boby nebo ZKL a šli by si stoupnout na to svoje místo, kde byli zvyklí.

A k tomu jsem pak dostával spoustu děkovních zpráv, že se lidi vrátili tam, kde byli před čtyřiceti lety při titulu.



Další příhoda se přímo váže k titulu z roku 1978. Zbrojovka už jako jistý mistr ligy hrála poslední zápas doma s Duklou. Karel Kroupa tehdy kopal penaltu na druhé straně proti bráně borců. Penaltu neproměnil a my jsme s Duklou prohráli, i když se slavil mistrovský titul. A samozřejmě, tak jak to bývá, si tu zahozenou penaltu všichni pamatují. Prostě úplně všichni.

Dneska už Karel Kroupa kvůli špatnému kotníku bohužel nemůže hrát fotbal, ale já jsem ho půl roku přesvědčoval o tom, že součástí téhle exhibice bude, že Karel kopne na Pepiho Hrona penaltu a my všichni konečně zapomeneme na tu, kterou tenkrát nedal. Karel Kroupa měl velkej problém na to hřiště vůbec dojít, protože fakt blbě chodí, a to jsme se museli navíc domluvit, aby ji ten Pepa Hronů náhodou ještě nechytil. Protože pak by se všichni bavili o tom, že Karel ji neproměnil ani podruhé.